

Αγιορειτικός Δεκαπενταύγουστος (ποίημα Μητροπολίτου Προικοννήσου Ιωσήφ)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅλο ἀπὸ μέρες συγυρίζεται,
Μαννούλα μου, ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο,
γιὰ νὰ γιορτάσει τὴ ζωαρχικὴ Σου Κοίμηση.
Ἀπ' τῶν Ἰβήρων τὸ τρανομονάστηρο
ὡς τὴν Ἁγία Ἄννα καὶ τὴν Κερασιά,
τὸ φοβερὸ Καρούλι, τὴν Καψάλα καὶ τὰ Κατουνάκια,
ἴσαμε τὶς Καρυὲς μὲ τὸ Σεράϊ καὶ
τὸ Ἄξιόν Ἔστιν εἰς τὸ Πρωτᾶτο,
μέχρι τὸν Ἅη Βασίλειο, τὴ Νέα Σκήτη καὶ τὴ Θηβαΐδα,
ποὺ τὴνε λέν καὶ Γουρνοσκήτη,
Καθολικά, Κυριακά, φτωχὰ ναύδρια σὲ Καλύβια,
ὅλα σπουδαίως εὐπρεπίζονται,
Μαννούλα μου, γιὰ Σένα.

Χοροί, δρακόνια, πολυέλαιοι,
διβάμβουλα, λουσέρνες, μανουάλια,
κατζία, ἀσημένια θυμιατά,
ὅλα γιαλίζονται ἐπιμελῶς,

για νὰ ἀστράφτουν ὅταν θὰ ἀστράψει
ὀλοφώτεινη, θεολαμπής,
ἀναχωροῦσα ἢ ψυχὴ Σου.
Ἄμφια γιορτινὰ ἀερίζονται καὶ σιδερώνονται,
μανδύες λύνονται ἀρχιερατικοὶ
καὶ ἡγουμενικοί,
δένονται πατερίτσες,
θρόνοι καὶ ταπεινὰ στασίδια ξεσκονίζονται,
ποδέες ἀναρτῶνται,
τάπητες στρώνονται ἐπέυχιοι,
ὀμβρέλες χρυσοκέντητες, περίτεχνες,
ἀνοίγονται για νὰ στεγάσουνε,
Μαννούλα μου,
τὸ ὑπερβάλλον κάλλος τῆς μορφῆς Σου,
ποὺ θαμπώνει τὸν ἥλιο.

Τ' ἀρχονταρίκια πλημμυρίζουν.
Πλοῖα, πλοιάρια κάθε λογῆς,
ὀχηματαγωγὰ, ταχύπλοα, μικρά, μεγάλα,
ἀδιακόπως ξεφουρνίζουνε μὲ δρομολόγια
πυκνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα
ἀτέλειωτες οὐρὲς προσκυνητῶν,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περιηγητῶν καὶ περιέργων.
Ἄλλα στὴ Δάφνη κι ἄλλα στοὺς ἀρσανάδες
τῆς βορεινῆς ἀνήσυχης πλευρᾶς,
ὅπου καὶ ἢ κατ' ἐξοχὴν πανηγυρίζουσα
τριτόθρονη Μονὴ τῶν πάλαι Ἰβήρων.

Ἡ θάλασσα φιλοτιμεῖται νὰ προσφέρει
ἄφθονους ροφούς,
ξιφίες, συναγρίδες καὶ σφυρίδες
για τὴν ἐόρτια τράπεζα τῶν Μεγάλων
καὶ Βασιλικῶν Μονῶν,
μπακαλιάρικια, γόπες, παλαμίδες
για τὸ λιτὸ ἀσκητικὸ τραπέζι
τῶν τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς πενήτων.

Πολυαρχιερατικὴ θὰ εἶν' ἡ λειτουργία
στὴν Ἰβήρων, ἄξια τῆς πολύχαρης Πορταϊτίσσης.
Λόγος περίτεχνος κι ὀλίγον κουλτουριάρικος

ἀναμένεται καὶ πάλι ν' ἀκουσθῆ
ἀπὸ χεῖλη προηγουμενικά,
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ χρειασθῆ
νὰ ἀνατρέξουνε καὶ φέτος οἱ ἀκροατῆς
στὸν περιιάκουστο Πατερικὸ ἐκεῖνο
λόγο «Περὶ ἀκαταλήπτου».

Ὁ γερο-Τρύφων ὁ Νεοσκητιώτης λιβανᾶς,
ὁ νοσοκόμος κι ἄξιος ὁμότεχνος τ' Ἁγίου Εὐφροσύνου,
σπεύδει χωλαίνοντι δεινῶς, ἀλλὰ κι ἀγαλλομένω λίαν
γιὰ τὴ Θεομητορικὴ μεγάλη ἑορτὴ ποδὶ,
ν' ἀνέβη στὴν πανηγυρίζουσα Μονὴ
καὶ ν' ἀναλάβη γι' ἄλλη μιὰ φορὰ
ὕπεύθυνα τὴν ἔψηση τῶν ὀψαρίων,
ν' ἀναπαυθοῦν πατέρες καὶ προσκυνητῆς
μετὰ ἀπὸ τὴ μακρὰ, τὴν ὀλονύκτια,
τὴν ψυχοτρόφο ἀγρυπνία.

Στὸ Βατοπαίδι θὰ κατέβει ἀπὸ τὸ σύνθρονο
ἡ Βηματάρισσα,
θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσουν στὸ σολέα,
θὰ τὴν στολίσουν μὲ ποδέα χρυσαστεροκέντητη
κι ὀμβρέλλα ἀκτινοπλούμιστη τοῦ «Μακρυνοῦ»,
καὶ θὰ ἀκούσει ἐκεῖ,
πεποικιλμένη τῆ θείᾳ δόξῃ,
τὸν ὕμνο τὸν ἐξόδιο ἀπὸ τὴν ἀγγελόφωνη
τῶν Βατοπαιδινῶν πατέρων χορωδία.
Στὴ Γρηγορίου οἱ πατέρες θὰ ἰδοῦν
τὸν μακαρίτη Γέροντα Γεώργιο
μέσ' στὶς πτυχῆς τοῦ φελονίου τ' Ἁγίου Νικόλα
νὰ κυκλῶνει ταπεινὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων
τὸν ἅγιον τῆς Θεοτόκου κράββατον,
νὰ ψάλλει ἔνθους μὲ τὴν καλογερικὴ φωνούλα του
ὕμνο ἐξόδιο Θεολογίας ἀκραιφνοῦς καὶ ὀρθοδόξου,
ἐνῶ τὰ φωτεινά του μάτια
θὰ χύνουν δάκρυα ὀλόγλυκα
ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς θείας τῆς Θεοτόκου Μεταστάσεως.

Στὴ Διονυσίου ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Λουκᾶ,
ἡ Παναγία ἡ περίπυστος τοῦ Ἀκαθίστου,
θὰ μεταβῆ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι στὸ Καθολικό,

ν' ἀκούσει ἐκεῖ ἀπ' τ' ἁγιασμένα στόματα
τῶν ἐξαῦλωμένων τῆς Νέας Πέτρας καλογήρων,
«Δέχου παρ' ἡμῶν ὡδὴν τὴν ἐξόδιον,
Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ»,
σεμνοπρεπῶς κανοναρχοῦντος
καὶ ἰθύνοντος τῆ τρισαγία δεξιᾶ
αὐτοπροσώπως τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου.

Ὁ παπᾶ-Γιάννης στὴν Ἁγία Ἄννα
μὲ τὴν ταπεινή, τὴν ἐθελόπτωχη τὴ συνοδεία του,
θὰ ἀγρυπνήσει καὶ θὰ ἐορτάσει ἀσκητικῶς
τὸ πανηγύρι τῆς Καλύβης του,
μὲ ἐρημητικὴ κατάνυξη καὶ καρδιακὴ
τῶν πανηγυριστῶν φιλοξενία.

Οἱ Καρουλιῶτες ἀναχωρητές,
οἱ Κατουνακιῶτες, οἱ Βιγλιῶτες κι ἄλλοι,
μὲ τὰ σκαμμένα πρόσωπα καὶ τὰ βασανισμένα χέρια,
ἔχοντας τὸν τρίχινο ἐρημητικὸ τορβᾶ τους στὸν ὦμο,
θὰ κατευθυνθοῦνε σιωπηλοί,
νοερὰ τὴν μονολόγιστη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ
ἀπὸ καρδίας ἀδιακόπως ἐπαναλαμβάνοντες,
στὴν πολυσέβαστη Μεγίστη Λαύρα,
ἐκεῖ μὲ τὸν Κοινοβιάρχη Κτήτορα Ἅγιο Ἀθανάσιο
καὶ μὲ τὸν Νικηφόρο τὸ Φωκᾶ,
τὸν ἐλευθερωτὴ περικλεῆ τοῦ Γένους Βασιλέα,
νὰ προσκυνήσουν τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ
στὴν τίμια καταστολὴ καὶ ἀναχώρησὴ Της.

Οἱ ἄγγελοι ἐτοιμάζονται νὰ σεισοῦν τὰ καμπαναριὰ
κρούοντες τάλαντα ξύλινα καὶ κόπανους,
καμπάνες ἤχηρὲς καὶ χρυσοκρυσταλόφωνες,
σήμαντρα σιδηρᾶ καὶ καμπανέλια,
σ' εὐήχες ἄρμονίες νίκης κατὰ τοῦ θανάτου,
Θεομητορικῆς ἠδύτητος καὶ εὐφροσύνης ἄρμονίες.

Κι ὁ γερο-Ἄθως, λουσμένος στὴ χάρη καὶ στὸ φῶς,
ἄρχισε κιόλας νὰ ὑποκλίνεται προσκυνητῶς,
μ' ὄλη του τὴν εὐλάβεια καὶ τὸ δέος
στὴν Κυρία του,
τὴν Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός.

Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ
Ἅγιον Ὅρος, ἱ. Μ. Γρηγορίου, 25-8-14

Πηγὴ

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ὅλο ἀπὸ μέρες συγυρίζεται,
Μαννούλα μου, ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο,
γιὰ νὰ γιορτάσει τὴ ζωαρχικὴ Σου Κοίμηση.
Ἀπ' τῶν Ἰβήρων τὸ τρανομονάστηρο
ὡς τὴν Ἁγία Ἄννα καὶ τὴν Κερασιά,
τὸ φοβερὸ Καρούλι, τὴν Καψάλα καὶ τὰ Κατουνάκια,
ἴσαμε τὶς Καρυὲς μὲ τὸ Σεράϊ καὶ
τὸ Ἄξιόν Ἔστιν εἰς τὸ Πρωτᾶτο,
μέχρι τὸν Ἄη Βασίλειο, τὴ Νέα Σκήτη καὶ τὴ Θηβαΐδα,
ποὺ τὴνε λέν καὶ Γουρνοσκήτη,
Καθολικά, Κυριακά, φτωχὰ ναύδρια σὲ Καλύβια,
ὅλα σπουδαίως εὐπρεπίζονται,
Μαννούλα μου, γιὰ Σένα.

Χοροί, δρακόνια, πολυέλαιοι,
διβάμβουλα, λουσέρνες, μανουάλια,
κατζία, ἀσημένια θυμιατά,
ὅλα γιαλίζονται ἐπιμελῶς,
γιὰ νὰ ἀστράφτουν ὅταν θὰ ἀστράψει
ὀλοφώτεινη, θεολαμπής,
ἀναχωροῦσα ἢ ψυχὴ Σου.
Ἄμφια γιορτινὰ ἀερίζονται καὶ σιδερώνονται,
μανδύες λύνονται ἀρχιερατικοὶ
καὶ ἡγουμενικοί,
δένονται πατερίτσες,
θρόνοι καὶ ταπεινὰ στασίδια ξεσκονίζονται,
ποδέες ἀναρτῶνται,

τάπητες στρώνονται έπεύχιοι,
όμβρέλες χρυσοκέντητες, περίτεχνες,
άνοίγονται για να στεγάσουνε,
Μαννούλα μου,
τò υπερβάλλον κάλλος τῆς μορφῆς Σου,
ποὺ θαμπώνει τὸν ἥλιο.

Τ' άρχονταρίκια πλημμυρίζουν.
Πλοῖα, πλοιάρια κάθε λογῆς,
όχηματαγωγά, ταχύπλοα, μικρά, μεγάλα,
άδιακόπως ξεφουρνίζουνε με δρομολόγια
πυκνά καὶ άλλεπάλληλα
άτέλειωτες οὐρές προσκυνητῶν,
οὐ μὴν άλλά καὶ περιηγητῶν καὶ περιέργων.
Άλλα στῆ Δάφνη κι άλλα στοὺς άρσανάδες
τῆς βορεινῆς άνήσυχης πλευρᾶς,
όπου καὶ ἡ κατ' έξοχὴν πανηγυρίζουσα
τριτόθρονη Μονὴ τῶν πάλαι Ἰβήρων.

Ἡ θάλασσα φιλοτιμεῖται να προσφέρει
άφθονους ροφούς,
ξιφίες, συναγρίδες καὶ σφυρίδες
για τὴν έόρτια τράπεζα τῶν Μεγάλων
καὶ Βασιλικῶν Μονῶν,
μπακαλιαράκια, γόπες, παλαμίδες
για τὸ λιτὸ άσκητικὸ τραπέζι
τῶν τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς πενήτων.

Πολυαρχιερατικὴ θα εἶν' ἡ λειτουργία
στὴν Ἰβήρων, άξια τῆς πολύχαρης Πορταϊτίσσης.
Λόγος περίτεχνος κι όλίγον κουλουριάρικος
άναμένεται καὶ πάλι ν' άκουσθῆ
άπο χείλη προηγουμενικά,
με τὴν έλπίδα πῶς δὲ θα χρειασθῆ
να άνατρέξουνε καὶ φέτος οἱ άκροατὲς
στὸν περιάκουστο Πατερικὸ έκεῖνο
λόγο «Περὶ άκαταλήπτου».

Ό γερο-Τρύφων ό Νεοσκητιώτης λιβανᾶς,
ό νοσοκόμος κι άξιος όμότεχνος τ' Αγίου Εὐφροσύνου,
σπεύδει χωλαίνοντι δεινῶς, άλλά κι άγαλλομένω λίκαν

για τὴ Θεομητορικὴ μεγάλη ἑορτὴ ποδὶ,
ν' ἀνέβη στὴν πανηγυρίζουσα Μονὴ
καὶ ν' ἀναλάβη γι' ἄλλη μιὰ φορὰ
ὑπεύθυνα τὴν ἔψηση τῶν ὀψαρίων,
ν' ἀναπαυθοῦν πατέρες καὶ προσκυνητὲς
μετὰ ἀπὸ τὴ μακρὰ, τὴν ὀλονύκτια,
τὴν ψυχοτρόφο ἀγρυπνία.

Στὸ Βατοπαίδι θὰ κατέβει ἀπὸ τὸ σύνθρονο
ἡ Βηματάρισσα,
θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσουν στὸ σολέα,
θὰ τὴν στολίσουν μὲ ποδέα χρυσαστεροκέντητη
κι ὀμβρέλλα ἀκτινοπλούμιστη τοῦ «Μακρυνοῦ»,
καὶ θὰ ἀκούσει ἐκεῖ,
πεποικιλμένη τῆ θείᾳ δόξῃ,
τὸν ὕμνο τὸν ἐξόδιο ἀπὸ τὴν ἀγγελόφωνη
τῶν Βατοπαιδινῶν πατέρων χορωδία.
Στὴ Γρηγορίου οἱ πατέρες θὰ ἴδοῦν
τὸν μακαρίτη Γέροντα Γεώργιο
μέσ' στὶς πτυχὲς τοῦ φελονίου τ' Ἄη Νικόλα
νὰ κυκλῶνει ταπεινὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων
τὸν ἅγιον τῆς Θεοτόκου κράββατον,
νὰ ψάλλει ἔνθους μὲ τὴν καλογερικὴ φωνούλα του
ὕμνο ἐξόδιο Θεολογίας ἀκραιφνοῦς καὶ ὀρθοδόξου,
ἐνῶ τὰ φωτεινά του μάτια
θὰ χύνουν δάκρυα ὀλόγλυκα
ἐπὶ τῆ θεᾶ τῆς θείας τῆς Θεοτόκου Μεταστάσεως.

Στὴ Διονυσίου ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Λουκᾶ,
ἡ Παναγία ἡ περίπυστος τοῦ Ἀκαθίστου,
θὰ μεταβῆ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι στὸ Καθολικό,
ν' ἀκούσει ἐκεῖ ἀπ' τ' ἁγιασμένα στόματα
τῶν ἐξαῦλωμένων τῆς Νέας Πέτρας καλογήρων,
«Δέχου παρ' ἡμῶν ὠδὴν τὴν ἐξόδιον,
Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ»,
σεμνοπρεπῶς κανοναρχοῦντος
καὶ ἰθύνοντος τῆ τρισαγία δεξιᾶ
αὐτοπροσώπως τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου.

Ὁ παπᾶ-Γιάννης στὴν Ἁγία Ἄννα

μέ τήν ταπεινή, τήν έθελόπτωχη τή συνοδεία του,
θα άγρυπνήσει και θα έορτάσει άσκητικώς
τò πανηγύρι τῆς Καλύβης του,
μέ έρημητική κατάνυξη και καρδιακή
τῶν πανηγυριστῶν φιλοξενία.

Οί Καρουλιῶτες άναχωρητές,
οί Κατουνακιῶτες, οί Βιγλιῶτες κι άλλοι,
μέ τὰ σκαμμένα πρόσωπα και τὰ βασανισμένα χέρια,
έχοντας τὸν τρίχίνο έρημητικὸ τορβά τους στὸν ὦμο,
θα κατευθυνθοῦνε σιωπηλοί,
νοερά τήν μονολόγιστη εὐχή τοῦ Ἰησοῦ
ἀπὸ καρδίας άδιακόπως έπαναλαμβάνοντες,
στήν πολυσέβαστη Μεγίστη Λαύρα,
έκεῖ μέ τὸν Κοινοβιάρχη Κτήτορα Ἅγιο Ἀθανάσιο
και μέ τὸν Νικηφόρο τὸ Φωκά,
τὸν έλευθερωτὴ περικλεῆ τοῦ Γένους Βασιλέα,
νά προσκυνήσουν τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ
στήν τίμια καταστολή και άναχώρησή Της.

Οί άγγελοι έτοιμάζονται νά σείσουν τὰ καμπαναριά
κρούοντες τάλαντα ξύλινα και κόπανους,
καμπάνες ήχηρὲς και χρυσοκρυσταλόφωνες,
σήμαντρα σιδηρᾶ και καμπανέλια,
σ' εὐηχες άρμονίες νίκης κατὰ τοῦ θανάτου,
Θεομητορικῆς ήδύτητος και εὐφροσύνης άρμονίες.

Κι ὁ γερο-Ἄθως, λουσμένος στὴ χάρη και στὸ φῶς,
άρχισε κιόλας νά ὑποκλίνεται προσκυνητῶς,
μ' ὄλη του τήν εὐλάβεια και τὸ δέος
στήν Κυρία του,
τήν Θεοτόκο και Μητέρα τοῦ Φωτός.

Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ
Ἅγιον Ὅρος, ἱ. Μ. Γρηγορίου, 25-8-14

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr